

blive Underofficer eller ikke, og jeg kan derfor ikke dele den Betragtning, som jeg har paa Sjælsens man kunde indvende imod mine Udtalelser, at, naar man lader ham blive Menig, saalenge han er paa Rekrutskolen, saa ster det, fordi man i Rekrutskolen, om jeg saa maa sige, ser en fjerde Afdeling af Elefskolen eller en fortsat Tid, hvori de Overordnede kunde forlange det Skjøn, de have over det unge Menneffe. Jeg tror, som sagt, at de tre Aar maa være tilstrækkelige. Jeg lægger særlig Vægt paa, at en Mand — hvad jeg ganske bifalder og anser for rigtigt — i hvilken som helst Livsstilling sætter sig ind i Forretningen i alle Brancher fra nedent af, men at man ikke paa nogen Maade mere end nødvendigt trækker efter, at denne Mand begynder fra nedent af og uden for sit egentlige Arbejde skal tvinges til at være sammen med de øvrige Arbejdere. For at gjøre mig saavidt muligt forstaaelig, skal jeg tage et Exempel. En Fabrikker har en Søn, som skal overtage Fabrikken efter ham, og kommer til den Erkjendelse — hvad man ofte ser uomstøndt —, at det er nødvendigt, at Sønnen lærer Alt fra nedent af. Han sender sin Søn til et Smedeværksted eller et Maskinværksted og lader ham lære Alt sammen med de Andre, men han forlanger ikke eller anser det for rigtigt, at Sønnen i den Tid, han er udenfor Værkstedet, er tvungen til i alle Forhold at leve sammen med de andre Arbejdere paa dette Sted. Dertil kommer, at, naar disse Elever havde Korporalsfrøer paa Armen, da maatte en Del af den Tid, som de nu anvende til f. Ex. at lære de forberedende Dvælses, gjøre høire og venstre om, strække Benene osv., hvilket de jo maa kunne en Del af isorveien, kunne anvendes til at indøve det, som de egentlig skulle lære paa Kommandoskolen. Man vil vel sige, at Korporalskolen kommer bagefter; men deri forekommer mig ikke at være tilstrækkelig Grund til paa en Maade at bortkaste Noget af den Tid, da de ere paa Rekrutskolen. Jeg har selv som Officer deltaget i saadanne Dvælses, men jeg stod med Officersdistinktioner i Geledet sammen med de Menige, og naar Exercitsen var forbi, var jeg Officer. Yderligere vilde det ganske naturlig forbedre disse Menneffers pekuniære Bilskaar, idet de saa fik høiere Løn som Korporaler. Det havde for kort Tid siden været min Mening at tage dette Vædringsforslag tilbage, da jeg staa ene dermed, men efter at have hørt den ærede Ordsfører for Mindretallet under Nr. 16 (Holstein-Ledreborg) motivere, hvorfor han ønskede, at de unge Menneffer, som havde præsteret det, de skulde, til Officersexamen, skulde udnævnes til Sekondlieutenanter, finder jeg mig nu ikke foranlediget til at tage det tilbage, thi det, som blev anført af Grunde dertil, passer ogsaa paa mit Forslag. Efter min Mening vil det saaledes ikke alene bringe mere Fasthed ind i Underofficersklassen, men desuden,

hvad jeg heller ikke anser for betydningsløst, gaa en noget mildere Vej med Hensyn til det Antal Aar, hvori en Korporal er tvungen til at tjene. Den tidligere Lov fastsatte Tiden til 2 Aar, og jeg billiger, at disse 2 Aar ere blevne forandrede i Lovforslaget til 4 Aar. Ved det Vædringsforslag, som jeg har stillet, ville imidlertid disse 4 Aar reduceres med et halvt, nemlig de 6 Maanedes, som de nu ere paa Rekrutskolen. Jeg tror, at et ungt Menneffe ogsaa af og til kan komme til Erkjendelse af, at han er kommen ind paa en feil Vej, og derfor kan ønske at træde tilbage fra den. Som sagt, saa meget jeg kan billige, at man har forlangt Tiden udover de 2 Aar, fordi man vil have et Væderlag for den Undervisning, man har givet de unge Menneffer paa Elefskolen, saa meget mener jeg ogsaa, at man bør aabne Frihed for disse Korporaler til at træde tilbage, hvis de skulde tro at være komne ind paa en forkert Vej. — Vædringsforslaget under Nr. 128 til § 76 staaer i nøie Sammenhæng hermed. Jeg har stillet mit Forslag for at gjøre det utvilsomt, hvad Meningen var med Paragrafen, om end jeg paa den anden Side skal indrømme, at det maatte ikke var ganske nødvendigt at stille dette Vædringsforslag. Der staaer i § 76: „Sngen kan udnævnes til Underofficer eller Officer i Hæren, uden først at være bleven vaabensvæt i den som Menig“, og jeg synes, at der i Udtrykket „vaabensvæt“ ikke med Nødvendighed ligger, at den Vedkommende skal have været Rekrut; han kan maasse være bleven vaabensvæt paa anden Maade. — Hvad Vædringsforslaget under Nr. 162 angaar, da er det fremkommet her under Hærens Behandling som Følge af, at jeg har tilladt mig at stille et lignende Vædringsforslag til Sværnslovsforslaget. Det dreier sig om at skjæln mellem Hær og Flaade paa dette Omraade. Hvis § 121 bliver vedtaget idag, navnlig dens sidste Linie, som siger, at Chefen for Hærens Sundhedsforsp er en Generallæge, der tillige gjør Tjeneste i tilsvarende Egenstab ved Sværnet, vil det Vædringsforslag, jeg har stillet til Sværnsloven, være faldet bort med det Samme. Jeg skal ved Sværnslovens Behandling tillade mig at motivere, hvorfor jeg ønsker, at Hærens og Flaadens Lægetater udfilles fra hinanden, og jeg skal derfor ikke nu komme nærmere ind paa Sagen. Blot skal jeg her tillade mig at henvise til den Udtalelse, som den for Flaaden nedsatte Kommission er kommen med netop om dette Omne. Den har henvist til den store Forskjel, der er paa de hygieiniske Forhold ombord og tilands. — Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 163 skal jeg begynde med at erklære, at jeg tager det tilbage. Det dreier sig om, at Stabslægen, Overlægerne og Korpslægerne skulle være pensionsberettigede. Min Bevæggrund til at stille det er, at det forekommer mig urigtigt, at Lægeforpjet er den næste